

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

VII. Religiosum debere attendere ad ea, quæ suæ & non alienæ religionis
sunt propria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

uis vel molestus esset : quando autem remigandum foret , velaue pandenda aut contrahenda , vel etiam cum pyratis dimicandum , complicatis manibus sederet , & ceteros spectaret. nonnè, inquam, ille mereretur , velut seruus inutilis non dico nauis exturbari , sed etiam præcipitari in mare ? Haud secus eueniet religioso, qui in religionis nauem non alia conditione est receptus, quam ut in religionis functionibus se exerceat, nec vnquam locum otio, quod in omni congregatione semper extitit scandalosum, subministret. Neque dici potest otiosum nihil mali facere, quia satis mali facit, qui non facit quod debet. Hic ergò si è religione non exterminetur, nec in huius infelicis sæculi mare eiciatur, sicut meruit, non poterit tamen seueram diuinæ iustitiæ tandem euadere sententiam. Supplicium, quod differitur; non auferitur, nec semper leuiùs redditur.

*Religiosum debere attendere ad ea, quæ sua
& non aliena religionis sunt
propria.*

CAPVT VII.

FILI, ego sum, qui ab initio meam Ecclesiam gubernavi, & adhuc guberno :
quan-

quandoquidem illa continenter pro honore & gloria mea tuenda depugnat. Et quamquam diuersis constat partibus, tamen ita illas in vnum copulaui quasi corpus, vt exercitum efficiant ordinatissimum sub crucis vexillo feliciter militantem. In hoc autem Ecclesiastico exercitu principem locum tenet religiosorum agmen, cuius munus est armorum spiritualium inuicto robore expugnare regnum cęlorum. Vtitur hoc agmen pro religionum varietate diuersis insignibus, omnia tamen a me totius exercitus Imperatore diriguntur. Quisq; etiã religiosus sub eo signo, cui primum nomen dedit, vsq; ad mortem merere debet, & exercitare se in iis, quę sui ordinis vel religionis sunt propria. Quo mutum conducit, si bene ad suum ordinem sit affectus. Miles enim qui affectus est ad suum insigne, non facile illud mutat, vel deserit, sed, quando opus est, etiam cum discrimine capitis, pro eo decertat.

QVAMVIS omnes religiones comuniter eo colliment, vt subditos suos in meo seruitio reddant perfectos: quęlibet tamen propria quędam & particularia habet exercitia, in quorum vsu suos perficere tenetur. atq; hic est finis & scopus specialis, quę spectare debent omnes,

omnes, qui eam sectantur. Verbi causa. Qui eam religionem amplexi sunt, quæ proficitur vitam solitariam, ab hominum consuetudine remotam, vt est eremitica. e onniti debent, vt in victus & amictus seueritate, in rerum cælestium contemplatione, & laudatione diuini numinis perfecti euadant. Qui verò religionem inière, quæ proficitur vitam actiuam, ad conferenda scilicet in proximos corporalia vel spiritualia subsidia, in exercitatione vitæ actiuæ propria proficere debent, hoc est, in exhibenda caritate proximis, quantò possunt studio & industria, nulla commodorum suorum, sed puræ tantum gloriæ meæ ratione habita, scientes, quicquid amore mei proximo fecerint, id mihi ipsi facturos, meque eorum mercedem fore. Idem faciendum iis, qui complectuntur religionem contemplationi rerum diuinarum vacantem, vt eo se actius coniungant cum conditore suo Deo, aut eam, quæ contemplatione cum actione miscere solet, vt ferè sunt ordinum Mendicantium religiosi.

Hæc verò exercitia particularia nec institui queunt benè, nec diuturno tempore continuari possunt, nisi, qui illa vsurpant ad eam vitæ perfectionem contendant, quæ

omni-

omnibus religiosis est communis, hoc est, nisi studeant propriam voluntatem abnegare, seu sus mortificare, & se ipsos contemnere, his enim virtutibus tanquam fundamentis speciales & propriae singularum religionum exercitationes nituntur. Nam qui in se bonus est & perfectus, facile potest aliis adiuuamento esse, ut boni efficiantur: quod non commodè poterit, si ipse bonus non fuerit. Qui enim nullam curam gerit propriae perfectionis, quomodo eam promovebit in aliis? Qui sibi nequam est, cui bonus erit?

Eccl. 14.

O quam malè rationem instituti sui intelligit religiosus, qui potius alienae, quam suae religionis exercitiis delectatur. Idcirco enim diuersis religionum statibus alia atque alia dona & charismata impertij, ut unusquisque suo ministerio rectè fungatur. Unde qui spiritu, donouè gratuito propriae suae religionis ornatus non est, non potest quoque eius ministerio facere satis. Si uissem religiosum alio distineri exercitio, ad aliam quoque uocassem religionem, ei gratia illius propria donassem. Caterum si eum uocauit ad hanc, non conuenit ut illum manum iniiciat in aliam. Qui enim suae religionis functiones deserit, & adsciscit alienas,

nas.

nas, nec vni nec alteri faciet satis. Qui solitariam vitam profiteretur, non parum facit, si attendat sibi ipsi, ac prudenter agit, si aliis iuuandorum proximorum curam relinquat. Quocirca mihi vehementer placet religiosus ille, qui proposito sibi scopo, officiique religionis suae, eò omnes cogitationes suas, industriamque dirigit: ac ut tandem assequatur, omnes difficultates superare conatur, fugiendo quae impedire, & amplectendo quae promouere ad eundem scopum obtinendum possunt. Non parum facit, qui nititur praestare, quod ex officio debet, & professioni suae congruit.

Iam verò & alius error in quibusdam religiosis notatus est, qui conuersionis suae primordio praestituunt quidem sibi peculiarem aliquem finem, sed religioso pectori parum congruentem, nempe ut in magnos Philosophos, Theologos & Concionatores euadant, eoque omnes cogitationes & studia per fas & nefas conferunt. Dicit non potest, quam noxium sit hoc propositum; ut quod religiosae & sanctae vitae obliuionem, regularum propriique instituti contemptum inducat, ac denique seminarium sit infinitarum vanitatum & turbationum. Si enim huiusmodi hominibus

nibus

nibus superior quippiam imperarit, quod parum cum hoc ipsorum scopo consentiat, ilico renuunt, conqueruntur, affliguntur. Si autem superior, ne eos contristet, sinat eos eum cursum tenere, quem instituerunt, ecce mox sequitur pulcherrimi ordinis dissolutio, ruinaque ipsorum & religionis: nihil enim perniciosius est, in religiosa vita, quam subditis relinquere potestatem faciendi quicquid collibuerit. Vbi non est obedientia & subordinatio necessario sequitur confusio & dissolutio. Et crebrius iam dixi, non posse meum esse discipulum, qui non posthabita propria voluntate abneget seipsum. Ego sum via, ego sum dux. Qui non sequitur me, quo plus progreditur, hoc longius à meta recedit. Hanc viam tenuerunt omnes religiosi, qui nunc in caelo summa felicitate & gaudio perfruuntur. Hi enim principio amplexi sunt, quod proprium erat vocationis ipsorum, deinde verò in reliquis passi sunt, se à superioribus suis, vices meas gerentibus, dirigi & gubernari. Et qui aliud agit, seipsum fallit & perdit.

ERRANT deniq; & illi omnes, qui proprium religionis finem, eiusque ministeria nituntur accommodare ad se, suamque voluntatem, non autem, vt deberent, se potius
 accom-

accommodant illi. cuiusmodi sunt, qui ministeria illa usurpare volunt, & quando, & quo modo ipsi iudicant conuenire, ac tantum impendere tempus, quantum placuerit. Hæc via directa non est, cum enim ipsi sint religionis membra, conuenit vt accommodent se toti corpori, hoc est, religioni, & non contra, religio ipsis. Religiosum, non accommodantem se ei, cui debet, arrogantia tandem transuersum aget, vbi minime cogitarat.

In quo consistat, esse verum & perfectum religiosum.

CAPVT VIII.

DOMINE, quoties considero propositum crebrius à me factum, firmamque voluntatem te toto pectore amandi, tibi que omni affectione toto vitæ meæ tempore seruiendi, me arbitror esse religiosum, & quidem verum ac germanum, licet verear, ne fallar. Quando enim in memoriam reuoco, quæ à maioribus meis acta sunt, quanta amore tui perpeffi, quos labores pro consequenda virtute impenderint; & è contratio perpendo, quam parum ego hæctenus pro assequenda virtute laborarim, quam exiguas